

τασκήνωσι που είχαν κάμη κοντά στήσ πηγές τής Ευχαριστίας. Θάναγκάζοντο λοιπόν να διανυκτερεύουν στο άκρωτηρι. Ευτυχώς που τα τρόφιμα δεν τους έλειπαν, γιατί κυνήγι δεν θα εύρισκαν πιά στην άκροδασία εκείνη, που ήταν πάντα κι' ακρογιαλιά. Κυνήγι όμως τετραπόδων: γαλλίδες, κουρουκού, τρογοπάνες, παπαγάλοι, φασιανοί, περιστέρια, λογής-λογής πουλιά. Δεν ήταν δένδρο που να μην έχη την φωλιά του, και δεν ήταν φωλιά που να μην είνε γεμάτη!

Στήσ έπτα το βράδυ, κατακουρασμένοι, οι άποικοι έφθασαν στο άκρωτηρι τής Σαύρας. Έδώ έτελείωνε το παραθαλάσσιο δάσος τής Χερσονήσου κ' ή ακρογιαλιά, 'ς όλο το νότιο μέρος, ξανάπαυε τη συνειθισμένη όψι τής άκτής, που την αποτελούν βράχοι, σκόπελοι, άμμουδιά. Πολύ πιθανό, το ναυαγισμένο πλοιο που ζητούσαν, να εύρισκετο 'ς αυτό το μέρος του νησιού' αλλά είχε νυκτώση κ' έπρεπε νάναβάλουν την έρευνα γι' αύριο.

Ο Χάρμπερτ κι' ο Πέγκροφ έτρεξαν άμέσως να βρουν μέρος κατάλληλο για διανυκτερεύσι. Τα τελευταία δένδρα του Φαρ-Ούεστ κατέβαιναν ως εκείνο το άκρωτηρι κι' ανάμεσα 'ς αυτά, ο μικρός έγνώρισε μια πυκνή συστάδα από μπαμπού. — Να πολύτιμη ανακάλυψι! έφώναξε. — Πολύτιμη; απήρθε ο Πέγκροφ. — Βεβαίωτατα, αποκρίθηκε ο Χάρμπερτ.

Αφίνω, Πέγκροφ, ότι ο φλοιός του μπαμπού, σχισμένος σε λουρίδες, χρησιμεύει στην κατασκευή καλάθων και πανεριών. Αφίνω ότι ο ίδιος αυτός φλοιός, αφού γίνγη πολτός, πάστα, χρησιμεύει στην κατασκευή του κινέζικου χαρτιού. Αφίνω ότι τα στελέχη του, αναλόγως του πάχους των, γίνονται μπασιούνια, πίπες ή ύδροσωλήνες και ότι τα μεγάλα μπαμπού παρέχουν ξυλεία πολύ χρήσιμη στην οικοδομική. Αφίνω ακόμη, ότι προιονίζοντες τα μπαμπού από κόμπο σε κόμπο και αφίνοντες για πάτο το έσωτερικό διάφραγμα που έχει κάθε κόμπος, κατασκευάζουν στερεά άγγεϊα, πολύ εν χρήσει στην Κίνα. Ναι, όλ' αυτά τάφινω. Μόνο...

— Τι μόνο; — Μόνο θα σου πώ, — κι' αυτό ίσως δεν το ξέρεις, — ότι στας 'Ινδίας, τρώνε τα μπαμπού σαν σπαράγγια. — Σα σπαράγγια;... Τρώγονται λοιπόν;... — Και είνε νοστιμώτατα. Όχι όμως τα μεγάλα μπαμπού, αλλά τα μικρά, τα βλαστάρια. — Α, έτσι μάλιστα! — Προσθέτω, ότι ή φίχα των βλασταριών, αναλιγωμένη με ξύδι, κάνει μια μουστάρδα που την άρέσουν πολύ. — Καλό κι' αυτό! — Και προσθέτω ακόμη, ότι τα μπαμπού, ανάμεσα στους κόμπους των, εκκρίνουν ένα πηκτό ζαχαρώδες υγρό, που γίνεται

ποτό δροσιστικό και πολύ εύχαριστο. — Άλλο τίποτα; ρώτησε ο ναύτης. — Όχι, τίποτ' άλλο! αποκρίθηκε το παιδί.

— Μήπως τυχόν καπνίζονται κηόλα; — Όχι, καίμενε μου Πέγκροφ, δεν καπνίζονται τα μπαμπού!

Δεν άργησαν να βρουν ένα κατάλληλο για διανυκτερεύσι μέρος. Οι βράχοι τής ακρογιαλιάς εκείνης, — που θα την έδερενε πολύ δυνατά ή θάλασσα, όταν φυσούσε νοτιοδυτικός, — παρουσίαζαν κοιλότητες, σπηλιές, όπου μπορούσε κανείς να κοιμηθή, προφυλαγμένος καλά. Τη στιγμή όμως που ετοιμάζοντο να μπουν σε κάποια απ' αυτές τής σπηλιές, φοβερά μουγγρητά τους έσταμάτησαν.

— Πίσω! έφώναξε ο Πέγκροφ. Δεν έχουμε στα τουφέκια μας παρα μόνο σκάγια και ζωο που μουγκρίζει έτσι, δεν θα τα λογαρίαζε ούτε γι' άλατι!

Κι' ο ναύτης, άρπάξας τον Χάρμπερτ από το μπράτσο, τον τράβηξε πίσω από τους βράχους, τη στιγμή που ένα μεγάλο θαυμασίο ζωο παρουσιάζετο στην τρύπα τής σπηλιάς.

Ήταν πάνθηρας, όμοιος με τους πάνθηρες τής Ασίας, που απ' το κεφάλι ως την άρχη της ουράς, έχουν μάκρος περισσότερο από πέντε πόδια. Στη ράχι, ή κιτρινωπή του γούνα είχε πολλές σειρές από στίγματα μαύρα, κανονικά, ενώ ή κοιλιά του ήταν άσπρη.

Έπροχώρησε λίγα βήματα κ' εκύτταξε γύρω του με την τριχά ανασηλωμένη, με το μάτι φλογερό, σαν να μην έμυρξετο για πρώτη φορά άνθρωπο...

Την στιγμή εκείνη, ο Γεδεών Σπίλεττ παρουσιάσθηκε ανάμεσα στους ψηλούς βράχους. Ο Χάρμπερτ ένθιψε πως δεν είχε ιδη το θηρίο κ' ετοιμάσθηκε να τρέξη κοντά του. Ο ρεπόρτερ όμως του ένευσε με το χέρι να σταθή κ' έξακολούθησε να βαδίζει. Αμα έφθασε ως δέκα βήματα από τον πάνθηρα, έσταμάτησε και, απαθέτατα, με τη μεγαλύτερη ψυχραιμία, τον σημάδεψε με την καραμπίνα του.

Ο πάνθηρας συσπειρώθηκε, έτοιμος να όρμηση κατά του κυνηγού. Άλλ' άκριβώς τη στιγμή που ώρμωσε, μία σφαίρα τον βρήκε στη μέση των δυο ματιών και τον έριξε κάτω νεκρό.

Ο Χάρμπερτ κι' ο Πέγκροφ έτρεξαν κοντά του. Σε λίγο, έφθασαν εκεί ο Νάβ κι' ο Κύρος Σμιθ. Κ' εκύτταζαν όλοι με θαυμασμό το ώραιό ζωο, που θα έστόλιζε τώρα βαλσαμωμένο τη μεγάλη σάλα του Γρανιτινου Παλατιού.

— Ω, κύριε Σπίλεττ! πώς σας θαυμάζω και πώς σας ζηλεύω! έφώναξε ο Χάρμπερτ σε μία άκράτητη έκρηξη ένθουσιασμού.

— Γιατί; αποκρίθηκε ο ρεπόρτερ. Κ' έσο δεν θάκανες το ίδιο;

— Έγώ; τώση ψυχραιμία;...

— Να φαντάζεσαι, Χάρμπερτ, ότι μία τίγρις, ένας πάνθηρας, δεν είνε παρά ένας λαγός. Και να ιδής τότε με τί άπάθεια θα σκοπέυης και θα οίγνησι!

— Να μία καλή συμβουλή! έφώναξε ο Πέγκροφ.

— Και τώρα που ο πάνθηρας άρει το άσυλο του, δεν μπορούμε τάχα να το χρησιμοποιήσουμε μετς; ρώτησε ο ρεπόρτερ.

— Μ' αν έλθουν κι' άλλοι; είπεν ο Πέγκροφ.

— Άρκει νανάψωμε φωτιά απέξω από τη σπηλιά και κανέναν τότε δεν θα τολμήση να μπη μέσα.

— Στο πανθηρόσπιτο λοιπόν! έφώναξε ο ναύτης, σύρων πίσω του το πτώμα του θηρίου.

Οι άποικοι μπήκαν στην έρημη σπηλιά κ' εκεί, ενώ ο Νάβ έξεκοιλίαζε τύν πάνθηρα, οι σύντροφοί του συσώρευαν στην είσοδο μία μεγάλη ποσότητα ξηρών ξύλων, που τα είχαν κουβαλήσει από το δάσος. Ο Κύρος Σμιθ, άμα είδε τα μπαμπού, έχοψε κάμποσ' απ' αυτά και τανάκατέυσε με την άλλη καύσιμη ύλη.

Τότερα κάθησαν όλοι στη σπηλιά, που ο άμμος της ήταν σπαρμένος με κόκκαλα. Έγέμισαν τα τουφέκια τους για κάθε ένδεχόμενο. Κι' αφού έδειπνησαν, πριν πλαγιάσουν για ύπνο, έβαλαν φωτιά στα ξύλα, τα συσώρευμένα στην είσοδο.

Αναφαν άμέσως και κάτι άληθινές ρουκέτες τινάχθηκαν με κρότο στον άέρα! Ήταν τα μπαμπού, που έκαίνοντο σαν πυροτεχνήματα. Και μόνον ο κρότος που έκαναν, έφθανε να τρομάξη και τα τολμηρότερα ζωα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Πρότασις έπιστοφής από τη μεσημβριή άκρογιαλιά. — Σχηματισμός τής άκτής. — Έρευνα για το όποθεϊκό ναύγιο. — Ένα τεκμήριο στον άερα. — Ανακάλυψις μικρού φυσικού λιμένος. — Τα μεσσημβριά στήσ όγδες τής Έδοχαριστίας. — Βάρια που τρέχει στο ποτάμι.

Ο Κύρος Σμιθ κ' οι σύντροφοί του κοιμήθηκαν ήσυχώτατα στη σπηλιά, που είχε τη καλοσύνη να τους παραχωρήη ο πάνθηρας. Όταν βγήκε ο ήλιος, τους βρήκε όλους στην ακρογιαλιά, στο άκρωτηρι, να κυττάζουν τον ορίζοντα εκείνον, που ήταν όρατός κατά τα δύο τρίτα της περιφέρειας του. Και για δεύτερη φορά ο μηχανικός μπόρεσε να βεβαιωθή, ότι κανένα πανί, κανένα σκάφος δεν ήταν στη θάλασσα, όσο μακριά έφθανε το μάτι, ώπλισμένο ακόμη και με το τηλεσκόπιο.

Άλλά και στην ακρογιαλιά δεν έφαινετο τίποτε ύποπτο — τουλάχιστον στην εύθετα εκείνη γραμμή, που είχε μάκρος τριών μιλίων, δηλαδή στη με-

σημβριή άκτή του άκρωτηριού' γιατί από κει και πέρα, διάφορα ύψώματα έσημάναν το ύπόλοιπο, και μάλιστα από την άκρη τής Σερπαντινίας δεν μπορούσε κανείς να βλέπη το Άηγονύχι, κρυμμένο πίσω από κάτι βράχους ψηλούς. Έμνενε λοιπόν να έξερευνηθή ή μεσημβριή άκτή του νησιού. Θα τώκαναν μεσάως; 'ς αυτή την έρευνα θαφιέρωναν την ημέρα, που ήταν ή 2 Νοεμβρίου.

Δεν ήταν έτσι το αρχικό τους σχέδιο. Όταν άφισαν την πύργα στήσ πηγές τής Ευχαριστίας, είχαν άποφασίση να έρευνησουν μόνο τη δυτική άκτή και να γυρίσουν έπειτα να την πάρουν, για να πάνε στο Γρανιτινο Παλάτι από την Ευχαριστία. Άλλ' αφού στη δυτική άκτή δεν βρήκαν έκεινο που ζητούσαν, — είτε πλοιο ναυαγισμένο, είτε άλλο τεκμήριο άποβάσεως, — ο Κύρος Σμιθ έπέσθηκε, ότι έπρεπε να έρευνήσουν και τα μεσημβρινά.

(Έστειλε φυνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝ ΑΝΟΗΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

ΣΩΣ έφθασε κι' ως τους κύκλους σας ο θόρυβος, που έκαμε 'ς άλλους κάποια προηγουμένω μου έπιστολή, — εκείνη όπου σας μιλήσα για τον Άγιο Δημήτριο του κ. Ροδοκανάκη. Τον έσχετίσα, καθώς θυμάστε, με τον Άγιο Δημήτριο τής Θεσσαλονίκης, κι' αυτό έκανθάλισε πολύ κάποιους, που, χωρίς να το ιδούν, χωρίς να τάκούσουν, έ κείων πρατέρων να πούμε και κει' άρχη γ, δεν έκριναν το έργο αίο τώσης τιμής. Μα έγω που το είχ' άκούση από το στόμα του ποιητού κ' ήξερα ότι είνε άριστούργημα, πώς μπορούσα να μη το σχετίσω με την καλην Έκκλησία τής Θεσσαλονίκης, την όμώνυμη, αφού αυτή το ένέπνευσε στον κ. Ροδοκανάκη κι' αφού ή θλιβερή είδησι τής καταστροφής της ήλθε ίσως την επομένη τής αναγνώσεως; Πολύ φυσικό λοιπόν ήταν να πώ, ότι στη θεθεία μου λύπη στάθηκε κάποια κατηγορία να συλλογιέμαι, ότι το δράμα, ένα ποιητικό μνημείο, θαντικαθιστούσε τροποντινα το άρχιτεκτονικό που κήκη, και να λάβω απ' αυτό άφορμή να σας πώ πόσο διαρκέστερα, άφθαρτότερα είνε τα μνημεία τής Τέχνης του Λόγου, από τα μνημεία των άλλων Τεχνών, που φθείρονται με τον καιρό και χάνονται.

Έφφραξαν όμως γι' αυτή την άθωοτατη σύγκρισι, γι' αυτό το ειλκρινέστατο αίσθημά μου, κ' έβγαλαν άγριες φωνές: Άκούτε τί λέει; Δεν σημαίνει τίποτα, δεν είνε καθόλου ά π ώ λ ε ι α, που έχάθηκε ο Άγιος Δημήτριος τής Θεσσαλονίκης, αφού γλύτωσε ο Άγιος Δημήτριος του κ. Ροδοκανάκη! Τον άκούτε; Τα ποιητικά μνημεία, λέει, είνε άνώτερα, προτιμώτερα από τ' άρχιτεκτονικά και τα ζωγραφικά, γιατί αυτά κείνται και χάνονται, Μα είνε για δέσιμο, για τα σιδερα, για το Δαβνίλ...

Βλέπετε τώρα καλά, σεις που διαβάσατε την έπιστολή μου εκείνη, ότι της έκαμαν μια σκόπιμη διαστροφή. Πώς είνε έγω, ότι δεν ασπαινει τίποτα; ή καταστροφή τής καληνς έκκλησίας; Άπεναντίας, την έθρήνησα σαν μία μεγάλη άπώλεια κ' είπα μόνο, ότι σ τ ή λ ύ π η μου αίσθάνθηκα κάποια παρηγορία. Ούτε ξεχώρισα ποια μνημεία είνε ανώτερα και προτιμώτερα. Είπα μόνο ποια είνε διαρκέστερα, που διαφέρει βέβαια πολύ. Άλλα ο κόσμος πιστεύει χωρίς να πολυξετάξη. Και πολλοί έπιστεψαν, ότι πράγματι είπα να κάψουμε τους Παρθενώνες και να κρατήσουμε τής 'Ιλιάδες, γιατί αυτές... δεν κείνται! Έτσι γεννήθηκε στήσ έρημεριδες εν άσκετά άνόητο ζήτημα: Πραγματικώς, τα ποιητικά μνημεία ά ν τ ι κ α θ ι σ τ ο ύ ν τ' άρχιτεκτονικά και το κάψιμο μιάς έκκλησίας δεν σημαίνει τίποτα, όταν ύπαρχη ποιητικό μνημείο για να την άντικαταστήση; Το ξαναλέω: Το άνόητο αυτό ζήτημα δεν το γέννησε ή έπιστολή μου το γέννησε ή διαστροφή της κ' ή παρεξηγήσι, από ανθρώπους που είχαν, φαίνεται, κάποιο συμφέρο να θεωρηθούν ύπερβολικοί οι έπαίνοι μου για τον Άγιο Δημήτριο. Αδιάφορο! Στη συζήτησι μπήκε κι' ο κ. Κωστής Παλαμάς, ο μεγάλος ποιητής και τεχνοκρίτης. Και μολονότι το ζήτημα άνόητο, αυτός είπε πολλά γνωστικά πράγματα. Μερικά μάλιστα θα σας τα μεταφράσω έδώ, — ο κ. Παλαμάς, στήσ έρημεριδες, γράφει με ψευδώνυμο και στην καθαρεύουσα, — γιατί συμπληρώνει εκείνα που σας είπα την άλλη φορά:

«Το καλλιτέχνημα — λέγει ο κ. Παλαμάς, — είτε έκκλησία, είτε εικόνα, είτε ποίημα, είνε ά ν α ν τ ι κ α τ ά σ τ α τ ο. Κάθε έργο Τέχνης είνε σά μία ξεχωριστή προσωπικότης. Δεν ξαναβλέπεις τη φυσιογνωμία του. Τίποτά δεν γεμίζει το κενό, πω θάφινε ή καταστράφη του.

«Το μέγα πλήθος άδιαφορεί βέβαια αν ύπαρχη ή αν καταστράφη καλην έκκλησία άτερωμένη στον Άγιο Δημήτριο, καθώς άδιαφορεί αν ύπαρχη ή

αν χάθηκε ποίημα, δράμα, μυθιστόρημα, γεννημένο από το Συναξάρι του πολιούχου τής Θεσσαλονίκης. Οι έκλεκτοί όμως, οι μορφωμένοι, οι ιστοριοδίφες, οι ιστοριομανείς;... Αυτοί θα κλαίνε την άπώλεια του Άγίου Δημητρίου σαν κάτι άνεπανώρθωτο και θα είνε άπλούστατα ά π α ρ ή γ ο ρ η τ ο ι, έστω κι' αν παρουσιάζοντο χίλια άριστούργηματα ποιήσεως και τέχνης. Όσο για τους φανατικούς των ώραιων στίχων, των άφύγων ποιημάτων, αυτοί, σχολαστικοί όπως τα έννεα δέκατα των όμοιων των, είνε έκανοί να κηρύττουν, ότι ή εμφάνισις ενός ώραιου ποιήματος είνε για την Άνθρωπότητα κέρδος, που θαντιστάμιζε τη ζηνία του καταποντισμού χιλίων Άτλαντιδων!»

Πολύ σωστά. Άλλά έγω δεν είμαι ούτε ιστοριομανής ιστοριοδίφης, ούτε σχολαστικός, φανατικός για ώραίους στίχους. Όλα τα ώραια πράγματα, όλων των τεχνών τα μνημεία, μου άρέσουν το ίδιο. Γι' αυτό αισθάνθηκα άληθινα κάποια παρηγορία για τη στέρησι τής καληνς Έκκλησίας, όταν συλλογίσθηκα την ώραιότητα του ποιήματος που είχ' άκούση. Το ίδιο θα αισθανόμουν αν μπορούσε να συμβή και το αντίθετο: να χαθή δηλαδή, να κηη το πρωτόγραφο του «Άγίου Δημητρίου» και την άλλη μέρα, ή σκαπάνη να φέρη στο φώς μία καλην, ιστορική και πανεύμορφη Έκκλησία του.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

LXV

Του κάκου, μπόρα του Άπριλιού, βροντολαλει ο θυμός σου: δε γέφυε λουλουδο χλωμό, θύρα δεν κλει έμπρός σου!

Ψεύτικα τ' άγοια νέφους σου, παιχνιδι το χαλάει — τής Καλοσύνης τον θυμό κανείς δεν τον τρομάζει!

LXVI

Σαν πεταλούδες χάνονται τα λόγια μου απ' το στόμα — μέσα ριγούν τα στήθη μου, μέσα όλα άτμός και χρώμα...

— Ποιο σώνει για τ' άνειπωτα; 'ς τ' άταίριαστα ποιδ μοιάζει; με το χαλί 'ς τη λαγγαδιά, με τ' ουρανο το άτάλαξι!

LXVII

Έφυγε άγριόστα ο Θρακιάς... Έπασε ή φλόγα άγάλι, και έγω φυσώ γονατιστός ν' άστράφη έκείθε πάλι...

Σαν μάραφο άσπρο ή χόβολη τη σπίδα σαβανώνει — με πνίγει ή σάχη μοναχά, κ' ή σάχη με τυφλώνει...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Υστερ' από λίγα λεπτά ξαναράνηκε στην επιφάνεια, με τα μάτια μισοκλειστά, με το πρόσωπο αλλοιωμένο. Ανάπνευσε βιαστικά, για να συνέλθη, και βυθίσθηκε πάλι στα μυστηριώδη βάθη του ποταμού.

Είχε μαζευθή κόσμος. Η όχθη είχε πλημμυρίσει από ανθρώπους, που παρακολουθούσαν με άγνοια αυτής της σκηνής. Ο βουτηχτής θα κατόρθωνε να βρῆ και να σώση το άτυχο παιδί;...

Όλα τα πρόσωπα φανέρωναν την ίδια άνησυχία, τον ίδιο τρόμο...

Επί τέλους, είδαν τον άνθρωπο να βγαίνει. Ήσπερε κατόπι του ένα σώμα μαύρο, άναίσθητο, που τάνεβασε στη βάρκα.

Ήταν ο Πετράκης. Μα το πελιδνό του πρόσωπο, με τα κλειστά του μάτια, με τα μαλλιά του κολλημένα στο δέρμα του, έφαινετο σαν ξεψυχημένος, νεκρός...

Τὸν έβγαλαν έξω, τὸν έβάπτισαν στην προκυμαία.

Έξαφνα, τὸ πλῆθος παραιμέρισε, γιὰ νὰ περάσῃ κάποιος πού έφθανε βιαστικά.

Ήταν ένας νέος, τελειόφοιτος τῆς ιατρικῆς, πού έμαθε τὸ δυστύχημα κ' έτρεξε νὰ προσφέρει τῆ συνδρομή του. Έσκυψε στὸν «πνιγμένο», τὸν άκουσε στὸ στήθος, κ' άφου βεβαιώθηκε ὅτι ἡ καρδιά του κτυπούσε άκόμη, άρχισε νὰ τοῦ κάνη ὅσα συνειθίζονται σέ τέτοιες περιστάσεις: τοῦ έπιέζε τὸ στήθος, γιὰ νὰ κόποκατασταθῆ ἡ άναπνοή του μπαινόμενος ρυθμικῶς γλῶσσα, τοῦ έτριβε τούς καρπούς τῶν χεριῶν.

Άλλά ὄλ' αὐτά, τοῦ κάκου. Ὁ Πετράκης δέν συνήργατο, δέν κινεῖτο. Ὁ γιγαντρὸς έδιπλασίασε τότε τῆς περιποιήσεως του. Καί σέ λίγο, ὁ «πνιγμένος» έδωσε σημεῖα ζωῆς: τὰ χεῖλη του άναεῦθησαν, τὰ βλέφαρά του μεσάνοιξαν καί ξανάκλεισαν άμέσως, επειδῆ δέν μπόρεσαν νὰ ὑποφέρουν τὸ πολὺ φῶς τού-ρανου.

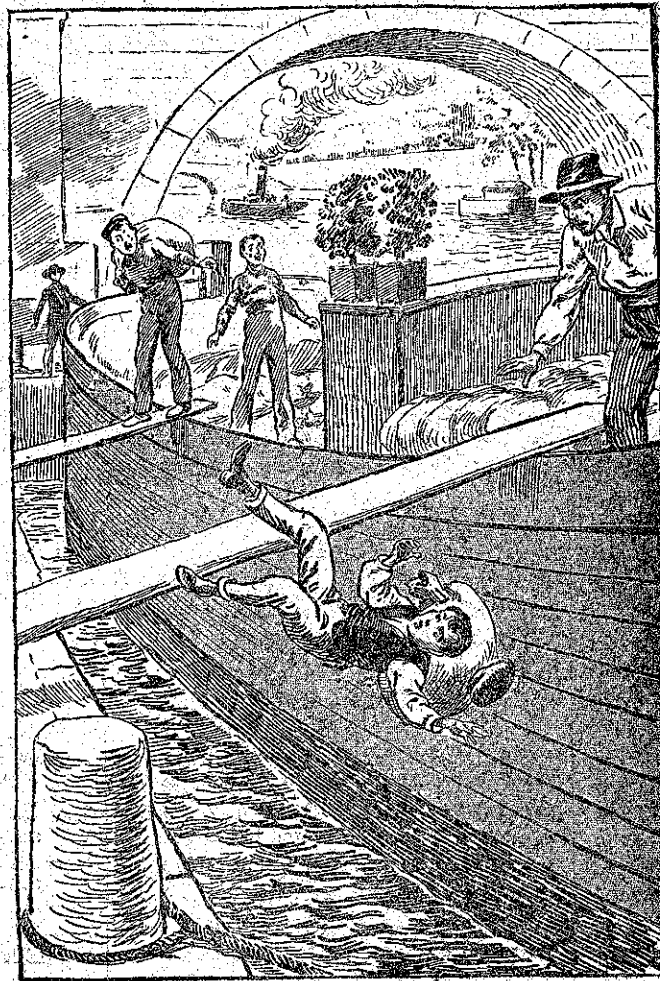
Τὸ παιδί αὐτὸ θά ζῆσῃ! εἰδήλωσε ὁ γιατρός. Άλλά πρέπει νὰ μεταφερθῆ στὸ νοσοκομεῖο.

Κανείς δέν κουνήθηκε γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Άπεναντίας, τὸ πλῆθος άρχισε γὰ φεύγη. Τότε ὁ τελειόφοιτος πήρε

τὴν άπόφασί του: έφώνησε ένα σωφῆρ και μεδὸ τους κουβάλησαν κ' εξαπλωσαν ὀισὰ στὸ αὐτοκίνητο τὸν «πνιγμένο».

— Στὸ Νοσοκομεῖο τῶν Παιδῶν, γρήγορα!

Τὸ αὐτοκίνητο πέρασε τῆ γέφυρα, μπῆκε στὴν ὁδὸν τῆς Σχεδίας και σέ λίγο έφθασε στὴν ὁδὸν τῶν Σεβρών. Ὁ Ἰακώβος Δεμπύρ, — έτσι ὠνομάζετο ὁ τελειόφοιτος τῆς ιατρικῆς, — πήρε τὸ παιδί και τὴν άγκαλιῶν κ' έσπερωε τὴν άψηλῆ καγγελοπορτα κ' έπέρασε τὸ μεγάλο μελαγχολικὸ κῆπο, ὅπου έπέφταν

«Ζαλισθηκε κ' έχασε τὴν ἰσορροπία...» (Σελ. 312, στ. γ')

βροχή τὰ κίτρινα φύλλα τῶν φθινοπώρου.

Ὁ Πετράκης ξύπνησε σ' ένα λευκὸ κρεββατάκι, περιτοιγισμένο ἀπὸ πολλὰ λευκά κρεββατάκια, ὅπου ἦταν παιδιά: άλλα, σέ άναρρώσι, άνακαθισμένα άνόμεσα σέ μαξιλιάρια, έιχων βιβλία ἢ παιγνίδια. Άλλά, ξεπλωμένα, με τὰ μάτια κλειστά, κοιμῶνταν τὰ καίμενα, ὀμοια με κέρινες προσωπίδες. Άλλά ἦταν και μερικά πού άγχομαχούσαν, με μάγουλα ξαναμμένα και μάτια φλογερά ἀπὸ τὸν πυρετό.

Τότε ὁ Πετράκης θυμήθηκε... Μία δυνατὴ κραυγὰ τὸν εἶχε περιζῶσῃ: άγωνισθῆ λίγες στιγμές σάν τρελλῆ, ναναιβῆ στὴν επιφάνεια, νὰ γυρίσῃ στὸν άέρα, στὴν ζωῆ, αλλά δέν τὸ εἶχε κατορθῶσῃ: ὁ πάτος τῆς φορτηγίδας ἀποτελούσε, ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, σάν ένα τοῖχο, πού δέν μπορούσε νὰ τὸν περάσῃ. Υστερ' ἀπὸ τῆ φρικτῆ, τὴν άπεριγραπτῆ άγωνία, εἶχε γίνῃ γαλήνη. Ὁ Πετράκης εἶχε βουλιάζῃ ὡς τὸν πυθμένα τῆς δυστυχισμένης και δέν ὑπέφερε ζωῆ. Ὁλητὴ πῶστυμιζομῆν παιδιῶν του κ' άπερνεύσε τὴν άρα μπροστά του. Με μία φωνῆ άδύνατη, εἶχε ψιθυρίσῃ: «μαμπά!... μαμπά!...» και σιγά-σιγά, χωρίς κάμια αντίστασι, εἶχε παραδοθῆ στὸν ὕπνο ἔκείνου πού έμοιαζε τόσο με θάνατο.

— Εὐτυχῶς δέν ἦταν παρὰ μόνο ὄμοιο, λιποθυμία...

— Ὅποιον, ρωτοῦσε ἡ δυνατὴ και φαεινῆ φωνῆ τῶν Ἰακώβου Δεμπύρ: «εἶσαι καλά μέσα: σ' αὐτὸ τὸ κρεββατάκι;»

Ὁ ἤλιος έλαμπε άναρῶσα στὰ καθάρα κρεββατάκια: οἱ τούλινες κουνουπιέρες έμοιαζαν με άσπρια φτερόνια, τάρωστα ἀπὸ τὰ ἀγγελάκια, κ' έξαφνα ὁ Πετράκης αισθάνθηκε μία ζωῆ και μεγάλη άνακούφισι. Βέβαια πού ἦταν καλά. Τὸν έδωσαν ένα ολυτζάνι γάλα ζεστὸ, πού τὸ ἦπιε ὀλο. Οἱ νοσητῶμοι τὸν τριγύριζαν με χίλιες περιποιήσεις. «Όλα εἶνε μετὰ ἦσαν ἡσυχια, καθάρα, άνοδοχογεῖτο τὸ Μπὸν-Ρεπό!

— Σέ σῶς, κύριε, τὰ χρωστωτῶ αὐτὰ ὄλα! εἶπε ὁ Πετράκης στὸν γιατρό.

— Σέ μένα;... Γιατί;... Ἐγὼ μόνο πού σ' έστρερα εἰδῶ. Σ' αὐτὸ περιορίζονται ἡ έυεργεσιες μου.

Ὁ Πετράκης τὸν άποκρίθηκε μ' ένα χαμόγελο, πού άξίζε περισσότερο ἀπὸ λόγια κ' ὁ γιατρός άρχισε νὰ σφυρίξῃ ένα τραγουδάκι, γιὰ νὰ κρύψῃ ἰσως κάποια συγκίνησι πού αισθάνετο.

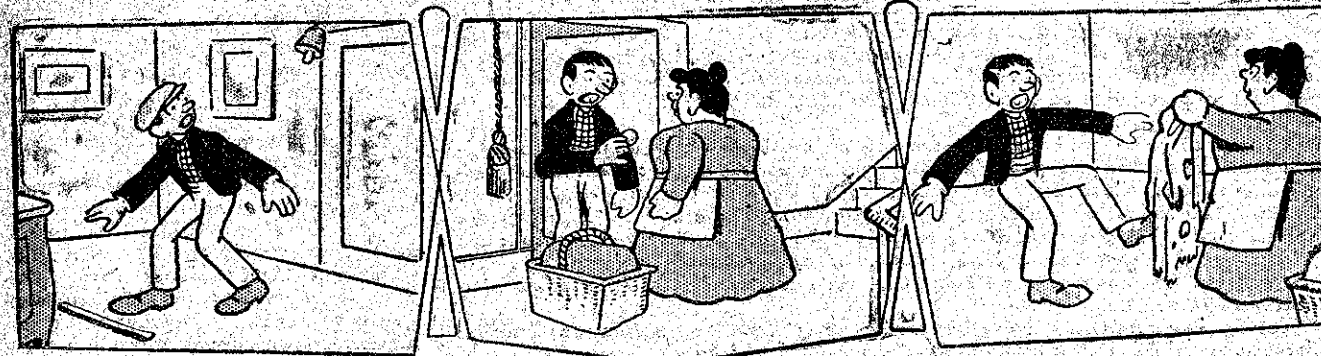
— Ἄμῃ τὰ ρουχά μου;... ρώτησε ὁ ξαφνα ὁ μικρός.

— Τὰ ρουχά σου;... μὰ δέν θάξίζου τὴν άρα και μεγάλα πράγματα τὰ ρουχά σου!

Πράγματικῶς, βρεγμένα, λερωμένα ἀπὸ τὸν μαῦρο βούρκο πού σκεπάζε τὴν κοίτη τῶν ποταμῶν, εἶχαν σταθῆ στὸ πλυσταρεῖο.

(Ἐπειτα σινέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΠΟΥ ΠΗΓΕ ΓΙΑ ΜΑΛΛΙ Κ' ΕΦΥΓΕ ΚΟΥΡΕΜΕΝΟΣ

Ένας κλέφτης μπῆκε ἀπὸ τὸ παράθυρο σ' ένα σπίτι, τὴν ὄρα πού εἶπε ὁ νοικοκύρης, και τὸ άλευρογύφτε, γιὰ νὰ βρῆ νὰ πῶσῃ τίποτα καλὸ. Άλλά δέν εῦρίσκει.

— Ἐξαφνα κτυποῦν τὰ κουδοῦνι. — Δέν θάξε βέβαια ὁ νοικοκύρης, συλλογίζεται. «Άς κάμω τὸν νοικοκύρη εἰγὼ.»

Άνοίγει τὴν πόρτα και βλέπει έξω τὴν πλύστρα πού έφρονε τὰ ρουχια πλυμένα, σιδερωμένα, άλλα και σκεπασμένα σ' ένα μεγάλο πανέρι. Τότε τὸν ἦλθε ἡ ὄρα νὰ πληρώσῃ τὰ πλυστικά και νὰ πῶσῃ τὰ ρουχια: γιὰτί ἰσως αλλοιωτικα

ἡ χοντρῆ εἶνε πλύστρα δέν θά γάφινε. — Πῶσο κάνουν κυρά μου; τῆ ρωτῶ ὁ κλέφτης.

Κ' ἡ πλύστρα, πού δέν εἶχε ἰδῆ ποτὲ τὸν νοικοκύρη ἔκείνου τῶ σπιτιοῦ, τῶ ἀπαντῶ:

— Δεκαπέντε και πενήντα, κύριε! θέλετε νὰ πληρώσετε σῆμερα τὸ λογαριασμὸ σῶς;

Ὁ κλέφτης δέν κατάλαβε. Σκέφθηκε μόνο, ὅτι ἀφου τὰ πλυστικά μόνο έπαιαν δεκαπέντε και πενήντα, τὰ ρουχια θά άξίζαν πολὺ. Κ' εύχαριστῶς έδωσε τὰ λεπτά.

Τότε ἡ πλύστρα ξεσκέπασε τὸ πανέρι, έβγαλε ἀπὸ μῆσα ένα κουβελιαμένον πουκάμισο, και τὸ εἶπε:

— Ὅσιτε, αὐτὸ μόνο ἦταν αὐτῆ τὴν εβδομάδα. Εἶχε μείνη, ἀπὸ τὴν άλλη, κατὰ λάθος.

Τῶρα ὁ κλέφτης κατάλαβε. Ὁ φουσκωμένος εἶνε ὁ λογαριασμὸς ἦταν χροῆ καλῆ, καθυστερούμενα. Άλλα τὶ νὰ κάμῃ; Πῆρε τὸ εἰλεῖνο πουκάμισο και δέν εἶπε τίποτα. Εἶχε πῶσῃ γιὰ μαλλι και θάφευγε κουρεμένος...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΙΝΟΣ

ΠΩΣ ΠΗΡΑ ΤΟ ΔΙΠΛΩΜΑ ΜΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἰδε σελ. 313)

Μπήκα μέσα στὴ σάλα, στρώθηκε σ' ένα τραπέζι και παράγγειλα φαγητό. Ἡ σάλα ἦταν γιομάτη γύρω μου κ' ὄλο ἀπὸ περιβολάρηδες, πού ὄλοι γνωρίζονταν, γιὰτί ερχότανε στὴν αγορά καθ' εβδομάδα. Καί γιὰ τί μιλούσαν βέβαια; Γιὰ περιβολία, γιὰ λαχανικά και τὰ ὀμοια.

Ἐγὼ άκουγα και άδειάζα με προσοχή τὸ πιάτο μου....

Στὸ τέλος - τέλος, ένας ἀπὸ τούς καλούς αὐτούς ανθρώπους πού κάθονταν ἀντίκρου μου, μὸ λέγει:

— Καί σὺ, παληκάρι μου— νὰ με συμπάσῃ κ' ὄλα δηλαδῆ— σὰ περιβολία εἶσαι και σὺ; Ἄς μὸ φαινεσαι τῆς τέχνης.

— Ἄληθινα, ἀποκρίθηκα λιγάνι τροπαλά, δέν εἶμαι τῆς τέχνης σῶς. Ἦρθα στὴ Νίμ, γιὰ νὰ πάρω τὸ δίπλωμα μου.

— Δίπλωμα; !... Τί; τί; πῶς τὸ εἶπες; φώναξε ὄλη μαζὶ ἡ συντροφία.

— Νὰ σῶς πῶ τ' εἶνε, εἰρήσῃ εἰγὼ. Ὅταν βγάλουμε πῶ τὸ σκολεῖο και οἱ δασκάλοι μας μῶς εἶχουν μάθει ὄλα... τὰ Γαλλικά, τὰ Λατινικά, τὰ Ἑλληνικά, τὴν Ἱστορία, τὰ Μαθηματικά, τῆ Ρητορική, τῆ Φυσική, τῆ Χημεία, ξέρω κ' εἰγὼ τί άλλο; ὅτι μπορεῖτε νὰ βάλετε σὸ νου σῶς, τότες τὸ λοιπόν, μῶς στένουν εἰδῶ στὴ Νίμ, ὅπου κάτι κύριοι πολὺ σοφοὶ μῶς εἰστάζουν. «Ἄν ἀποκρίθῃτε καλά μῶς δίνουν ένα άδιπλωμα» εἶν χαρὶ. Καί μ' αὐτὸ τὸ χαρὶ μπο-

ροῦμε νὰ γίνουμε ὀστερα συμβολαιογράφου, γιατροῦ, δικηγόρου, επιθεωρητές, δικαστῶς ὅ,τι θέλετε.

— Κ' ἄν ἀποκριθῆτε άσχημα;

— Μῶς στένουν ἀπὸ μπάγκο τῶν γαιδάρων.

— Καί ποτὲ θά τὸ ξέρετε αὐτὸ.

— Ἄφου πού τελειῶνουν οἱ εἰστάσεις.

— Ἐ! λοιπόν, φίλοι μου, μῶς ἰδέα, λέγει ένας περιβολάρης. Εἰερετε τῆ πρέπει νὰ κάνουμε; Νὰ ένα παιδί τῆς Μαγιά, τῶν τόπου μας, πού άφου τὸ πρῶθ θά πάρῃ τὸ δίπλωμα του. Ἄντις νὰ φύγουμε ἀπόψε, νὰ καιμηθῶμε δῶ. Κ' εἶται άφου θά ξέρουμε ἄν θά μπορούμε νὰ καιμαρῶνουμε γιὰ τὸ χωριανὸ μας.

— Πῶς καλά, εἶκαμε ἡ παρέα. Ἐ- τοι κ' εἶται ἡ μέρα θά πῶσῃ χαμένη. Ἄς δοῦμε τὸ τέλος.

Τὴν άλλη μέρα, τὸ πρῶθ, ξαναγύρισα με καρδιοκτύπι στὸ Δημαρχεῖο. Ὅλο: εἰ ὑποψῆριοι μαζωχτήκαμε κει. Καί μερικοί-μερικοί δέν φαινότανε τόσο περιήσανοι σάν προχτές...

Μέσα σέ μία άπεράνη σάλα, μπρὸς σ' ένα μεγάλο τραπέζι, φορτωμένο καλαμαρία, βιβλία, χαρτῆ, καθόνταν ἄκίνητοι σάν κερρωμένοι στίς καρέκλες τούς, πέντε καθηγῆται, πού ἦρθαν ἐπιτηδῆς ἀπὸ τὸ Μονπελιέ. Φορούσαν τῆ στολή τῶς: Κίτρινο μαλλεῖο με άσπρη γούνα στὸν ὀμο και βελουδένιο μαῦρο σκούφο σὸ κεφάλι. Ἦταν ἡ «Φιλοσοφική Σχολή».

Στάθηκα τυχερός και πέτυχα στίς ἀποκρίσεις μου. Φαντάσθητε τῆ χαρά μου, ὅταν άκουσα πῶς εἶχουν άξιος νὰ

πάρω τὸ δίπλωμα. Ἐστρερα μεσ' ἀπὸ τούς δρόμους σάν νὰ εἶχα φτερά στίς πλάτες μου. Μὰ ἡ χαρά πού δοκίμασα στὸν «Μικρὸ Ἄη-Γιάννη» σταθῆκε άλλο πρῶμμα.

Οἱ καλοὶ περιβολάρηδες με περιμένανε άνήσυχτοι, σάν νὰ πατοῦσαν σ' άναμμένα καρβουνα. Σάν με εἶδαν νὰ μπαίνω με τὸ κεφάλι ψηλά σάν νάγγιζε τῆστέριο, ὄλο: μαζὶ βγάλαν μία φωνή:

— Τὸ πέτυχε!

Ἄντρες, γυναῖκες, κορίτσια, ὁ ξενοδόχος, ἡ ξενοδόχα, ὁ δούλος, ὄλοι-ὄλοι τρέζαν, πατεῖς-με-πατῶσε, και δός του φιλιῶ, δός του σφιζίματα χεριῶν. Πῆγαν νὰ με παλαδῶσουν.

Τέλος ένας περιβολάρης ζήτησε τὸ λόγο. Τὰ μάτια του ἦταν γεμάτα δακρυα. Μὸ εἶπε:

— Παιδί τῆς Μαγιά, εἶμαστε εὐτυχισμένοι. Τούς εἰδειξες αὐτούς τούς κυρίους ἀπὸ τῆ χώρα, πῶς ἀπὸ τὴν εἰσοχή μας δέ βγαίνουν μόνο μανιτάρια και μερμήκια. Βγαίνουν και ανθρώποι. Ἐλα τῶρα, μικρέ, ένα χωρὸ.

Πιστήκαμε χεῖρ-χεῖρ: και σου στήσαμε μεσ' στὴν αὐλή τῶν Πανδοχεῖου τὴν πιὸ τρελλῆ φαραντόλλα πού μπόρεσε νὰ γίνῃ ποτὲ.....

Ἐξῆνητα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότες. Μὰ καθεῖνα πού θά πάγωσῃ τὴν Νίμ και θά ξεχωρίσω ἀπὸ μακριά τὴν ἐπιγραφή τῶν Μικρῶν Ἄη-Γιάννη, ἡ ὄρα αὐτῆ τῆς νεότης μου φωτιδῶλη μὸς έρχεται σὰ ματια μου και συλλογίζομαι γλυκὰ τούς καλούς αὐτούς ανθρώπους, πού, με τὴν πρώτη, χωρίς νὰ

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗΝ ΟΛΟΙ ΜΕ ΠΡΟΣΟΧΗΝ ΚΑΙ ...ΕΓΚΑΡΤΕΡΗΣΙΝ.]

Τὸ χαρτί, εἰς τὸ ὁποῖον ἐτυπώοντο ὡς τώρα τὰ φύλλα τῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» ΕΞΗΝΤΑΘΗ. Δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὸ σχῆμα τῆς «Διαπλάσεως» παρά ἓνα μόνον χαρτί, — αὐτὸ ποῦ βλέπετε, — εἰς τὸ ὁποῖον, κατ' ἀνάγκην θὰ τυπώονταί ἀπὸ σήμερον ὅλα τὰ φύλλα, ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ.

Ἀλλὰ καὶ τὸ χαρτί αὐτὸ, ἐπειδὴ εἶνε ὀλίγον, πωλεῖται τόσον ἀκριβῶς, — ἀκριβώτερα καὶ ἄφ' ὅσον ἐπωλεῖτο πρὸ ἑβδομάδας ἀκόμα τὸ καλὸν χαρτί τῶν συνδρομητῶν, φαντασθῆτε! — ὥστε εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ἠρώσω τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου ἀπὸ 10 καὶ 15 λεπτά, καὶ ΑΔΕΙΤΑ 15 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ ΑΔΕΙΤΑ 20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. («Ἄλλως τε, μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ μὲ ὑπερχρέωνεν εἰς τοῦτο καὶ ὁ νέος Νόμος περὶ ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, κατὰ τὸν ὁποῖον καμμία ἐφημερίς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πωλῆται κάτω τῶν 10 λεπτῶν καὶ κανὲν περιοδικὸν ὀκτασέλιδον κάτω τῶν 15.)

Ὅσον διὰ τὴν συνδρομὴν, πρὸς τὸ παρόν, μένει ἀναύξητος. Διότι δὲν ὑπάρχει καλλίτερον χαρτί διὰ τοὺς συνδρομητὰς, ὅσον ἀκριβῶς καὶ ἂν τὸ ἐπλήρωνεν κανεὶς. Ἀργότερα, ὅταν θὰ ἔλθῃ ἴσως τέτοιο χαρτί, θὰ κάμνω ὅσο ἐκδόσεις καὶ τότε θαυξήσῃ ἀναλόγως καὶ ἡ συνδρομὴ, δι' ὅσους συνδρομητὰς θὰ θέλουν νὰ λαμβάνουν τὸ φύλλον τῶν ἐπὶ καλοῦ χάρτου.

Οἱ πράκτορες λοιπὸν καὶ οἱ ἀγοράσται νὰ τὸ ξεύρουν: Ἀπὸ τὸ προσεγὲς Σάββατον, ἡ Διάπλασις θὰ πωλῆται 15 καὶ 20 λεπτά. Ἐπιπλέον ὅμως δι' οὐτὲ ἓνας ἀγοραστῆς δὲν θάποισιτόνησιν δι' αὐτὴν τὴν μικρὰν ὑπερτίμησιν, καὶ οὐτὲ ἓνας συνδρομητῆς δὲν θὰ παραπονεθῆ διὰ τὴν κατάργησιν τῆς ἐπὶ καλοῦ χάρτου ἐκδόσεως. Καὶ τὰ δύο εἶνε μέτρα προσωρινά, ποῦ μοῦ ἐπιβάλλει μιὰ σκληρὰ, ἀμείλικτος ἀνάγκη.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

με γνωρίζουνε, μούδωκαν νὰ καταλάβω πόσο καλά αισθήματα ἔχει ὁ λαὸς καὶ ποσο ξέρεῖ ν' ἀγαπᾷ.

(Frédéric Mistral) Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ (Διασκευῆ).

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ

(188 φυλλάδιον 37ον, σελ. 218)

Ἐπειὸν ποῦ, ὡς εἶπα τὴν ἄλλην φοράν, — διὸ πρέπει νὰ ξέρῃ κανεὶς καλλίτερα τὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν μεταφράζει, — ἀποδεικνύεται σήμερα καὶ ἀπὸ τὸ ἐξῆς: Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἔλαβαν μέρος οἱ Γερμανοὶ καὶ αἱ Δοξασμέναι Ἀθηναίαι, γερμανοὶ καὶ ἐπίσης. Φαντασθῆτε ἂν αὐτοὶ δὲν γνωρίζουν τέλεια τὰ Γερμανικά! Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴν ξεύρουν τελειότερα τὰ Ἑλληνικά, διὰ νὰ μὴν εὐρίσκουν κάθε φοράν τὴν πρὸ γνηστὴν ἑλληνικὴν ἔκφρασιν, ἔφισαν εἰς τὰς ὁμοίας ἄλλως μεταφράσεις τῶν κάποιους γερμανισμῶν. Κ' ἐστὶ ἔρχονται ὅσοι ἀπὸ ἄλλους, ποῦ χωρὶς νὰ γνωρίζουν τόσον καλὰ τὰ γερμανικά, ἐπέτυχον ὅμως νὰ τὰ μεταφράσουν εἰς τὴν γλῶσσαν μας καλλίτερα. Ἐνα παράδειγμα: die alten Lerchen δὲν θὰ πῆ, γὰρ μᾶς τοὺς Ἑλληνας, οἱ «γεροκορυδαλοί». Θὰ πῆ ἄλλως οἱ μεγάλοι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς μικροὺς δηλαδή ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τῶν μικρῶν τῆς φωλιᾶς. Ὁ Γερμανοὶ, αἱ Δοξασμέναι Ἀθηναίαι καὶ μερικοὶ ἄλλοι ποῦ μεταφράσαν οἱ «γεροκορυδαλοί» ἔφακαν λάθος. «Οἱ μεγάλοι κορυδαλοί», μεταφράζει τὸ Θαλασσοπούλι. «Ἡ μάνα καὶ ὁ πατέρας τῶν μικρῶν πουλιῶν», μεταφράζει καὶ ὁ Ἀθ. Μαντοπούλος.

Ἄυτον τὸν τρόπον αἱ μεταφράσεις εἶνε αἱ σχετικῶς καλλίτεροι. Ἄν θέλετε μάλιστα, ὡς Ἑλληνικὸν ὄψος, εἶνε ὠραιότερα ἢ τοῦ Μαντοπούλου. Ἐπρωτίμωτα ὅμως νὰ βραβεύσω τὴν μεταφράσιν τοῦ Θαλασσοπουλιοῦ ὡς περισσότερον πιστὴν. Ὁ Μαντοπούλος ἔχει τῶσας ἐλευθερίας, ὥστε ἡ μεταφράσις του καναντῆ παραφράσις καὶ εἰς μερικὰ μέρη διασκευῆ τοῦ Γερμανικοῦ. Προκειμένου περὶ μεταφραστικῶν διαγωνισμῶν, αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται. Ἄν ἐβράδυνε μὲ τὸ Ἀ' μίαν τόσον ἐλευθερίαν μεταφράσειν, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι παραβιάζει τοὺς ὅρους. Ὅμως μὲ ὀλην μου τὴν καρδίαν δίδω εἰς τὴν ὠραίαν αὐτὴν παράφρασιν ἔν Β' βραβεῖον.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Θαλασσοπούλι [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀθανάσιος Γ. Μαντοπούλος [15Ε]. — Γερμανοπάις [14Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Δοξασμένοι Ἀθηναίαι [13Ε]. — Πατρις τῶν Ἠρώων [12Ε]. — Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος [12Ε].

Ἀ' ΕΠΙΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [11Ε] εἰς ἑκατοστὸν): Νίνα Δ. Παπαζαφειροπούλου, Μόσχα Δ. Μπίστη, Δημήτριος Ἀσράς, Ἀπόστολος Σ. Διαλεισιμῆς, Ἀλυσίμωγος Σύρος, Σαρωνὴ Ἀύρα, Δευτεριάσις Σιλάβου, Τραγοῦδι τῆς Δευτεριάσις, Νικητῆς τῆς Ἀύρας, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες.

Β' ΕΠΙΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκατοστὸν): Ἐλενάκι, Κλέφτινὸ Βόλι, Παγκόσμιον Ὀνειρο, Ἰδεῶδες Ἑλλάς, Φωφορ' Ἀνδριμάδου, Ἐλευθερίος Ἐλευθεριάδης, Δ. Ι. Ἰωαννιτσόπουλος, Ἀνθὴ Δουκακίη, Νικόλαος Χατζηβασιλείου, Ἐλένη Π. Γιαννάρου, Ἄθος.

Γ' ΕΠΙΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8Ε] εἰς ἑκατοστὸν): Ἐδγενῆς Ἰπποτίης, Θαυμαστὸς τοῦ Ἐδισῶν, Τρελλὴ Κορφισσοπούλα, Ὑπερασπιστῆς τῆς Ἐλευθερίας, Ἐνδοξο Σούλι, Νίκη, Θεοκόσμος Βοσπόρος, Κύκνος, Μίμης Ἀναστασίου, Νησῆς τοῦ Ἐδράτου, Δοξασμένος Ρήνος, Ὁ Ἰπποτίης, Νικηφόρον Σίφος, Ἀπόγονος τοῦ Καίσαρος, Ρεζεντά.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἑκατοστὸν): Δούλα Ε. Ἀγγελίη, Ἐλευθερίος Ν. Ἀποστόλου, Ἀσπασία Ἀνδ. Πυλαρινοῦ, Μαρίνα Ἀλέξίου Ζακυνθίου, Ἀπόστολος Κ. Παπαγεωργίου, Ἐπαμ. Α. Βρετός, Θεόδωρος Ἐπαμ. Κυριακίδης, Η. Α. Μαρκόπουλος, Κουκλιτσα, Κύμα τῆς Πατρίδος, 29 Μαΐου, Δοῦξ τῆς Ἠπειροῦ, Παιδικὴ Χαρά, Μακεδονικός, Γενναῖα Μελισσοφυγιώτισσα, Ἀσυντόκαρος Λεωνίδης, Ὑποκόμης Ρεταντοῦς, Μαρίδα τοῦ Φαλήρου, Ναυαγός τοῦ Ἄερος, Κολίβριον, Καλὸς Σαμαρετῆς, Ἑλληνικὴ Φιλοξενία.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΚΟΡΥΔΑΛΟΙ

[Ἡ βραβευθεῖσα μετάφρασις.]

Ἐνας χωριώτης πῆγε μὲ τὸ δρεπάνι του στὸ χωράφι, γὰρ νὰ θερίσῃ τριφύλλι. Παρατήρησε τότε μιὰ φωλιά κορυδαλῶν, ποῦ ἦτανε χτισμένη μὲς στὴ μέση τοῦ τριφυλλιοῦ. Ἐφῶτ' ἀπὸ πούλακι ἦτανε κεῖ μέσα καὶ ὀλόενα φωνάζανε

τοῦτο-τοῦτο. Ὅταν οἱ μεγάλοι κορυδαλοὶ εἶδαν, πὼς ὁ χωριώτης στεκότανε μπροστὰ στὴ φωλιά τους, οἶχανε παραπονετικῶς φωνᾶς καὶ ἀρχίσανε νὰ πετᾶνε ὡς μεγάλους κύκλους τριγύρω στὴ φωλιά. Ὁ χωριώτης ὅμως σκέφθηκε: «Καὶ τί θὰ κερδίσει, ἂν γλοῦσαί τὴν φωλιά;» Ἄν τὴν ἀγγίξῃ λοιπὸν, ἄφισε μάλιστα ἀπέτραχο καὶ τὸ τριφύλλι, ποῦ ἦτανε φυρωμένο γύρω στὴ φωλιά.

Δὲν πέραςε πολλὴ ὥρα καὶ οἱ μεγάλοι κορυδαλοὶ ἤρθανε πάλι καὶ κυττάσανε μὲ ἀγωνία, ἂν εἶχαν ἀκόμα ὅλα τους τὰ παιδιὰ. Ναι, τὰ εἶχανε ὅλα ἀκόμα. Πῶς χαρήκανε! Ἀρχίσανε τότε νὰ τὰ ταῖζονε καὶ τὰ κάμνανε μεγάλα. Ἄμα πιά ὑπερέσανε νὰ πετᾶνε, ἀνεβαίνανε ψηλά στὸν ἄερα καὶ τραγουδοῦσανε πάνω ἀπὸ τὸ χωράφι τοῦ τριφυλλιοῦ. Ἀπὸ τότε ὁ χωριώτης, ὅταν τὸ πρῶτ' ἤγγιαινε στὸ χωράφι γιὰ τὴ δουλειά του, καὶ κανέναν κορυδαλὸν τραγουδοῦσε ἀπὸ πάνω του, σκεπτότανε κάθε φορά: «Αὐτὸς εἶνε χωρὶς ἄλλο ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐφῶτ', ποῦ βροῖκα μὲς στὴν φωλιά!» Καὶ τὸ τραγοῦδι τους τοῦ ἔκανε διπλὴ εὐχαριστήσι.

Θαλασσοπούλι

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε' Ὀδηγοῦ Κεφ. ΙΒ']

α.) Παίγιον Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργ. Κ. Βέργου

Table with 2 rows and 4 columns: ΛΗΣ, ΤΑ, ΘΑ, ΤΗΣ; ΠΗΤ, ΣΩ, ΒΙ, ΛΩΝ; ΚΟΣ, ΑΣ, ΣΟ, ΚΡΑ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα πέντε σοφῶν τῆς Ἑλλάδος.

β.) Ἀκροστιχίς Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ζιζάνιον τοῦ Ἰνκεῖου Αἱ ὄρχικα συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὶ πολὺ ὄγαπητὸν εἰς τὰ παιδιὰ:

1. Ἐπειὸν ποῦ διδάσκει. 2. Πρωτεύουσα Ἑσρωπαϊκῆ. 3. Ἐπειὸν ὅπου γράφουν τὰ μικρὰ παιδιὰ. 4. Δυστυχῆς πρόσωπον τῆς Μυθολογίας. (Ἡ συλλαβὴ αὐτὴ παύρει καὶ τὸ Σ τῆς ἐπομένης).

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου Μx - vt - trd - q - jms

Νᾶναγινωσθῆ ἢ φωνηεντόλιπος αὐτὴ παροιμία.

Ἀήλωνες: Αἱ λύσεις —δυσωδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ἀπαραίτητος ὑπὸ ἐγὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 37ου φύλλου α.) Κλεοπάτρα, Ἀρ- γ) Ν Α Β Ε Τ τεμοσία, Σεμίραμις, Α Ε Β Ι Τόμυρις. — β.) Ἡ π- Ε Β Ε Δ στις ἀνευ ἔργων εἶνε Ε Β Δ Τ Ι Ε Δ Ε νεκρά.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γαλλικῆς: — Πῶς κανεὶ ὁ παρατατικός τοῦ ανοῖ; Ὁ ἑνωτικὸς δὲν τὸ ξεῖρει καὶ δὲν ἄπαντ'. Ἐνας συμμαθητῆς του τοῦ ψιθυρίζει ἀπὸ πίσω: — J'avais... j'avais... Ὁ ἄλλος μιλεῖ. Ὁ ὑποβολικός ἐξακολουθεῖ: — J'avais, μωρὲ! πῆς τὸ! Καὶ ὁ ἄλλος, θυμῶνος: — Δάσκαλε! αὐτὸς μὲ λέει λαβὸ καὶ μωρὸ, καὶ θέλει κηλὰ νὰ τὸ πῶ! Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑμνου τῆς Ἐλευθερίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Ἐδριπίδου τὴν 29ην Ἀυγούστου 1917.

ΠΡΩΤΗ Σεπτεμβρίου ἔφθασε... Μήπως θάλαξετε σπῆτι;... Ὅσοι ἀλλάξετε, μὴν ξεχάσετε νὰ μοῦ στείλετε τὴν λέαν, σας διευθύνουν, κατ' ἐμὲ 25 λεπτά διὰ τὴν νέαν ταίριαν ποῦ θὰ σᾶς ὑπώσω. Ἄλλως τὸ φύλλον θὰ διευθύνεται εἰς τὸ παλαιὸν σπῆτι καὶ θὰ χάνεται.

Ὁ Δελῆς, ποῦ μοῦ ἔστειλε τὴν φωτογραφίαν του ποῦ γράφει καὶ τὰ ἐξῆς: «Ἐγὼ ἤθελα νὰ εἶμαι μὲγαλός, καὶ ὅμως εἶμαι μικρότερος ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν μου τὸ Γιάγκο καὶ ὄλο σπυροχωριέμαι. Προχρῆς ἡ δασκάλα μὰς μοῦ εἶπε πὼς φταίει ἡ μάμμη μου, ποῦ ἔκαμε πρῶτα τὸ Γιάγκο. Ἄλλα ἡ μάμμη μου λέει πὼς φταίω ἐγὼ, γιὰτὶ μᾶς φώναζε καὶ τοὺς δύο: «Ὅσοι, θέλει νὰ γεννηθῆ, ἂς ἐρθῆ! —Κι' ἐγὼ, λέει, ἤρθα τελευταῖος. Μὰ πάλι, ποῦ δὲν θυμῶμαι ποτὲ νὰ μοῦ μίλησαν ἐτσι; Δὲν ξέρω λοιπὸν ποῖός φταίει. Ἐσὺ τί λέεις;» — Ἐγὼ τί νὰ πῶ, Μήπως ἦσουν ἐκεῖ, νὰ ξέρω; Κ' ἐγὼ χαίρω πολὺ, Ἀνδρέῃ Κυριοπούλου ποῦ εἴμπορὸν πάλιν νὰ ἐπινοήσω μὲ τοὺς ἀποκλεισμένους μου φίλους. Στείλε μου τώρα ἂν αὐτὰ ποῦ συνέθεσες ὅταν ἦσουν στὴν ἐσχόλην πάντα ὑπάρχει καιρὸς. Ποῖός εἶν' αὐτὸς ποῦ ἔγραψεν, ὅτι δὲν ἀναφέρω τὸ ὄνομα Ἑλλάς; Τὸ ἀναφέρω, καὶ πολὺ συχνά, ἐκεῖ ποῦ πρέπει. Ἀποφύγω μόνον τὰ περιδοκαπηλικὰ ἀερολογήματα, τὰ μεγάλα κενὰ λόγια, ποῦ βλέπουν ἀντὶ νὰ ἀφελῶν...

Νικηφόρος Σκουτλάτης, μὲ μὲγάλῃ μου χαρὰν ἔλαβα γράμμα σου ὅσοι ἀπὸ τόσον καιρῶν. Εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ ποῦ γράφεις. Ἡ ἔκφρασις σου ὅμως «ὅσον γράσκει ἡ Διάπλασις τόσον γίνεται καλλίτερα», δὲν ταίριαζει πολὺ. Διότι ἡ Διάπλασις ἡλικιώνεται, ἀλλὰ δὲν γράσκει. Εἶνε πάντοτε νέα. Ἄν θέλῃς μάλιστα, ὀλόενα γίνεται νεότερα, διότι αὐτὸ θὰ πῆ τὸ «καλλίτερα». — Γράφε μου τώρα συχνά. Καὶ ἄλλοτε, νομίζω, μοῦ ἔγραφεσ διὸ συνέθετες μουσικῆν. Καὶ βέβαια ποῦ θὰ εὐχαριστήσῃς πολὺ ἢ Πατρις τῶν Ἠρώων ἂν τῆς στείλῃ τὴν «Ἀνοιξί», τὸ ποιῆμά τῆς δηλαδή ποῦ τὸ ἐμλοκοποίησας. Καὶ ἡ ἰδέα σου διὰ τὸν μουσικὸν διαγωνισμὸν πολὺ καλὴ. Ἴσως τὴν πραγματοποιήσω. Διέφυλας Ἀντὶ, σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐπιστάθωμα. Καθὼς εἶπα καὶ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, κάποιος καθέσθουλος ἐπιλαστογράφης αὐτὰ τὰ ὄνματα — τὰ ἔγραφε μάλιστα μὲ γραφομηχανή, — καὶ τὰ ἔστειλεν ὡς λύτας ἐν ἄγνοίαν μου. Ἐγὼ δὲ τὸ ἐδημοσίευσά καλῆ τῆ πίστει, μὲ τὴν ἰδέαν διὸ ἦσαν ὀνόματα παιδιῶν καὶ κοριτσιῶν, διότι πῶς; μπορούσα νὰ φαντασθῶ τέτοιαν κακοήθειαν!

Δὲν εἶνε «κουταμάρα» αὐτὸ, Γεώργι Ι. Σκ. Πραγματικῶς ὁ «ἀρχιμανδριτῆς» εἶνε «ἀρχηγός» τῆς μάνδρας τῶν λογικῶν προσώτων. Ναι εἰς τὸν Ἀναγραμματισμὸν, ἡ ὀρθογραφία εἶνε ἀναγκαία. Τὸ ὄσον π. χ. δὲν γίνεται ὕδωρ, διότι θὰ ἐγράφετο ὕδωρ.

Ἡ Τρισεγγὴν μοῦ γράφει: «Τὸ Τραγοῦδι τῆς Δευτεριάσις» παραπονιέται γιὰτὶ δὲν ἀπαντῶν ὄλοι στὰς προτάσεις Μ. Μυστικῶν. Βρίσκω πῶς δὲν εἶνε ὀρθρὸν, γιὰτὶ μπορεῖ μερικὸι νὰ μὴ ἔχουν καιρὸ ἢ νὰ μὴ τοὺς ἀρέσῃ ἢ ἀνταλλαγῆ. Νὰ προτείνω ὅμως, νὰ τοὺς ἀπαντοῖμε καὶ νὰ μὴ ἀναποθῶδον, πῶς; σοῦ φαίνεται αὐτὸ; — Ἀποπῶτατο βέβαια!

Σωστὰ αὐτὰ ποῦ γράφεις, Δοξασμέναι Ἀθηναίαι, γὰρ κάποια ἀκαλαίσθητα, χωρὶς γούστο καὶ νόημα ψευδώνυμα. Ἄλλα τί νὰ κάμω; Αὐτὰ προτείνω, αὐτὰ ἐγκρίνω. Εἶνε φασαρία νὰ γράφω στὸν κάθενά ὅτι πρέπει νὰ στείλῃ ἄλλο ψευδώνυμο, ὅτι ἐρῶ φυλάγω τὴν δραχμὴν του κτλ. Αὐτὸ τὸ κάμνω, στὴν ἐσχάτη ἀνάγκη, ὅταν τὸ προτεινόμενον ψευδώνυμο εἶνε ἀπολύτως ἀδύ-

νατο νὰ ἐγκριθῆ. Ὁ σκοπὸς τοῦ Δημοφεισματος εἶνε αὐτός; νὰ κάμῃ τοὺς φίλους μου νὰ παίρνουν ὅσο μπορούν ὠραιότερα ψευδώνυμα.

Τὶ νὰ σοῦ πῶ, Γελοιογράφος! Καὶ ἀπὸ τὰ σχέδια ποῦ μοῦ ἔσταλεις, καὶ ἀπὸ τὸ γράμμα ποῦ μοῦ γράφεις, ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι εἶσαι γεννημένος καλλιτέχνης. Μοῦ φαίνεται, ὅτι μὲ κάθε θυσία οἱ γονεῖς σου πρέπει νὰ σὲ σπουδάσουν ζωγράφου. Δὲν θὰ τὸ ματανοιώσω. Θὰ φημισθῆ; καὶ θὰ κερδίξῃς περισσότερα, παρά ἂν ἐγένεσο διὲι δῆποτε ἄλλο. Ἐνοεῖται ὅμως πάντα, ἂν τὸ θέλῃς καὶ σὺ καὶ ἂν ἀφιερωθῆς στὴν τέχνην σου ἀποκλειστικῶς.

Ὁραίως ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ εἰς ἐξῆς: Ἰωάννης Α. Πολυχρονιάδης, Σβεσθέσια Ἑλλάς, Θεσσαλονικὴ τοῦ Στόλου, Ψυχὴ, Τραγοῦδι τῆς Δευτεριάσις, Ὁραία Κόρη, Ἄσμα τῆς Νίκης, Φαειδός, Φαίδρα, Μαϊμουδίτσα, Ἄσπρος Γάτος, Κύκνος, Παγκόσμιον Ὀνειρο καὶ Μαρία Σιγούρου. — Ἐξέτελεσα τὰς παραγγέλλας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὄλους διὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀυτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἐξῆς: «Ἀπὸ τὰ Φαειδῶν», «Σὰν μεγαλόσωμ» κτλ. — «Τὶ ἄξιζέ μιν γροθιά», — «Στοχασμὸν τὸ Φθινόπωρο», — «Καλοκαιρινῆς μουσικῆς», — «Χαρομήνη», — «Τὸ φωντάσμα», — «Θάλασσα καὶ Φεγγάρι», — «Ζάν Κριστόφορ», — «Ἡ Αὐγὴ», — «Σπῆνεις», — «Στῆθι», — «Quo vadis», — «Ἡ μάγνα», — «Ολιβεροὶ συλλογισμοί», — «Τράπεζα», — Παιδ. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς ἐβδ. Διαγωνισμοὺς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος. «Συντριμμία». Ἐχουν κριθῆ. Τίποτε νέο δὲν παρουσιάζουν αὐτὰ τὰ τρία. — «Ἀποδοχία». Τραγοῦδ καὶ καλογραμμένο ἀρετικῶ. Τοῦ λείπει μόνον κάποια χάρις. — «Ἐρημικὴ Ζωή». Καλὴ ἢ μεταφρασις ἢ ἐκλογή ὅχι τόσο πρὸ φαειδῶν νὰ προτιμᾶτε. — «Μία ἐπισκεψὶς παιδιοῦ». Ἡ μεταφρασις ὅχι τόσο καλὴ, ἢ ἐκλογή ὅμως καλλίστη: Τὸ ἴδιον κομμάτι τὸ ἐδημοσίευσά καὶ ἄλλοτε. — «Φτερουγίσματα». Ἐχουν κριθῆ. Τὸ τελευταῖον εἶνε τὸ καλλίτερον. — «Ἐξοχικὴ Ζωή». Καλὴ μετάφρασις. Αὐτὰ τὰ κλισιακά ἄξιζον κάποιου, ὡς ἀντιθέσεις καὶ ποικιλία. — Ὁ δὸο φυλακιστῆς. Πολὺ καλὸ. — Τὸ Π. Πνεύματα μέτρια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοθεῖται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δα. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανοθεύμενα ἴσχυον μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγῶρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς ποσῆσια.

Νέα ψευδώνυμα: Μαγνητικὴ Ὁσά, κ. (ΕΠ). Σπυθῆ τῆς Ἐλευθερίας, ἂ. (ΑΜ). Γαλανὴ Στανουφόρα, ἂ. (ΓΧ). Ἀρόμητος Ἑλλαν, ἂ. (ΚΑ). Μελαχροινὴ Σωφορέτσα, κ. Λορέντος Ἰππος, ἂ. (ΚΜ). Δευτεριάς Γλυκοζάραμα, ἂ. (ΧΦ). Γυθειωτοπούλα, κ. (ΒΓ). Μικροῦλα Βιολογία, κ. (ΠΣ).

Ἀνανοθεύσεις ψευδώνυμων: Νησιώτισσα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλάξουν: ὁ Σπυθῆ τῆς Ἐλευθερίας (0) μὲ Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Ἀστέα τῆς Νίκης, Ὑπερααισιότη τῆς Σπῆνεις, Γερμανοπαῖδα, — ἢ Τρελλὴ Ψυχὴ (0) μὲ Πλαῖδα, Πολικὸν Ἀστέα, Ἐσσημ Βασκούλα, Γυθειωτάκι. — ὁ Ἰσθός Ἀγὼν (0) μὲ Γυθειωτάκι, Νικητῆ τῆς Ἀύρας, Κερκυνιμῶνον Ἐσσανδῶν, Τρισεγγὴν, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Ἑλληνοπούλα, — ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος (0) μὲ Νεῦτονα, Νίκη, Ναυτάκι τοῦ Βοσπόρου, — ὁ Ἀόρης Στέφανος (0) μὲ ὄλους τοὺς Διαβόλους καὶ Ἡρώας καὶ Σανδάλια. — ὁ Διέφυλας Ἀε-

τός (0) μὲ Παβλον Χλωμόν, Νικητῆ τῆς Ἀύρας, Σανθὴν Ποιμητοπούλαν. — ἢ Ἑλικωνιάς Παρθένος (0) μὲ Ἡρώδα Ἑλληνοπούλαν, Γλυκεῖαν Παρτίδα, Μελαγχολικὴν Βοσκοπούλαν. — ἢ Κουκλιτσα (0) μὲ Τρελλὴν Ψυχὴν, Κομικὸν Ἀριστοφάνην, Πρόσφυγα. — ἢ Μαργαρίτα τοῦ Ἀγροῦ (0) μὲ Χρυσόφωρον Ἑλλάδα, Φωφορὸ Χαμομηλίαν, Πλοῦσιον Φουκαρῶν. — ἢ Γυθειωτοπούλα (0) μὲ Δαφνοστεφῆ Βασιλέα, Σανθὴν Ποιμητοπούλαν, Βύρανα, Τυρολέον. — ἢ Μικροῦλα Βιολογία (0) μὲ Σανθὴν Γερμανοπούλαν, Ἀλέξην, Χρυσανθῆν. — ἢ Μαριτοπούλα (0) μὲ Ὀξάν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Τραγοῦδι τῆς Δευτεριάσις, Τρισεγγὴν, Ἐ, Παβλον Χλωμόν, Νεῦτονα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάσεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀποκομῆταιον τοῦ Βυζαντίου (γαλλικὸ ἢ Διάπλασις θὰ μεταφράζετο Education ἢ Formation, οἱ Γάλλοι ὅμως, ὅσοις τὴν ἀναφέρουν λέγον ἄλλως Diaplassis) Ναυτοπαῖδα (ὄχι δὲ! τὸ Κύρος θέλει ὄξαιαν ἔτσι τὸ ἔχει τὸ Δεξιόν) Γυθειωτάκι (ὡραιότατο τὸ γράμμα σου

